

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αθήνα, 9 Φεβρουαρίου 2017

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Θέμα: «Η απόφαση της Ολομέλειας για την αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης των Δικαστών».

Το ερώτημα που τέθηκε προς ψήφιση στην Ολομέλεια του Αρείου Πάγου της 8-10-2017, όπως διαμορφώθηκε μετά από συζήτηση και ανταλλαγή απόψεων, ήταν : «Παρίσταται ανάγκη αύξησης του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης των Δικαστών, όπως ορίζεται με το Σύνταγμα του 1975 (65 ετών οι κατώτεροι δικαστές και 67 ετών οι ανώτατοι), ώστε να προστατευθούν οι Συνταγματικές αρχές της ανεξαρτησίας και της ισοβιότητας των Δικαστικών Λειτουργιών, οι οποίες έχουν καταλυθεί, λόγω της εν τω μεταξύ (από το 1975) μεγάλης αύξησης του μέσου όρου ζωής, της κοινωνικής πραγματικότητας και των νομοθετικών εξελίξεων;»

Συμμετείχαν 65 μέλη. Εψήφισαν 40 όχι και 25 ναι. **Διευκρινίζεται** ότι η Ολομέλεια, κατά πλειοψηφία, αποφάνθηκε ότι δεν παρίσταται ανάγκη (γενικά) για αύξηση του ορίου και αντίστοιχα η μειοψηφία ότι παρίσταται ανάγκη (γενικά). Τα αναγραφόμενα από ορισμένους σχολιαστές ότι δήθεν η πλειοψηφία και (έμμεσα) η μειοψηφία παραπέμπουν σε συνταγματική αναθεώρηση είναι **ανακριβέστατα** διότι **ουδόλως τέθηκε τέτοιο ερώτημα προς ψήφιση, ούτε και οποιοδήποτε άλλο ερώτημα**. Συνεπώς είναι ομοίως **ανακριβέστατα** και τα διαδιδόμενα, κακοπροαίρετα από ορισμένους, ότι δήθεν δεν ψηφίσθηκε η πρόταση της Προέδρου,

δεδομένου ότι το ως άνω ερώτημα, είναι **το μόνο** το οποίο τέθηκε προς ψήφιση.

Η σχετική Εισήγηση της Προέδρου του Αρείου Πάγου Βασιλικής Θάνου-Χριστοφίλου και του Αντιπροέδρου Γεωργίου Σακκά, έχει ως εξής : «Το ίδιο το Σύνταγμα παρέχει εγγυήσεις για τη Δικαστική Εξουσία, με διατάξεις, που περιέχουν θεμελιώδεις αρχές, ιδίως τις αρχές της προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας και της ισοβιότητας (άρθ. 87 παρ. 1 και 88 παρ. 1 του Συντάγματος).

Η αρχή της ισοβιότητας θεσπίζεται με την παρ. 1 του άρθ. 88 Συντ. και εξειδικεύεται με την παρ. 5 του ίδιου άρθρου.

α) Ο Συνταγματικός νομοθέτης αντιλαμβάνεται την έννοια της ισοβιότητας, όχι μόνο με τη στενή του όρου έννοια, δηλαδή σε αντιδιαστολή προς τον όρο «μόνιμος» που χρησιμοποιεί στο άρθ. 103 παρ. 4 του Συντάγματος για τους δημοσίους υπαλλήλους, αλλά και κατά την ουσιαστική έννοια της ισοβιότητας.

Το γεγονός αυτό, ότι δηλαδή ο συνταγματικός νομοθέτης **αντιλαμβάνεται διαχρονικά τον όρο «ισόβιοι» κατά κυριολεξία** αποδεικνύεται από το ότι με τα Συντάγματα του 1844 και 1864 καθιερώθηκε η δικαστική ισοβιότητα, χωρίς να προβλέπεται ρητά όριο ηλικίας αποχώρησης από την υπηρεσία. Επίσης, στο Σύνταγμα του 1911, η ηλικία αποχώρησης των Ανώτατων Δικαστών ήταν το 75^ο έτος, όταν το προσδόκιμο ζωής ήταν πολύ μικρότερο και συνεπώς ταυτιζόταν με την κατά κυριολεξία ισοβιότητα, διότι εκάλυπτε το τότε προσδόκιμο ζωής και επίσης στο Σύνταγμα του 1927 και του 1952, το 70^ο έτος, όριο που επίσης εκάλυπτε το τότε προσδόκιμο ζωής.

Η διάσταση μεταξύ της αρχής της ισοβιότητας που θεσπίζεται στο άρθ. 88§1 Συντ. και εκείνης που εξειδικεύεται στην παρ. 5 του ίδιου άρθρου, προκύπτει στο Σύνταγμα του 1975, στο οποίο, όπως είναι κοινό μυστικό, το όριο μειώθηκε στο 67^ο, για να αποχωρήσουν ενωρίτερα ορισμένοι ανώτατοι Δικαστές και Εισαγγελείς, που είχαν συνεργασθεί με την Δικτατορία. Παρά τη μείωση του ορίου, ακόμη και τότε (το 1975) το όριο των 65 και 67 ετών αντίστοιχα, **βρισκόταν κοντά στο προσδόκιμο ζωής.**

Ο καθηγητής της Νομικής Σχολής Αθηνών Θεόδωρος Φορτσάκης, στο άρθρο του *Σύνταξη Δικαστών στα 70* στην εφημερίδα *Παραπολιτικά*, 19-11-2016, αναφέρει κατά λέξη

«**Ισοβιότητα**: Αναμφίβολα η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης προσδιορίζεται από την ερμηνεία της ισοβιότητας του δικαστικού λειτουργού. Στο Σύνταγμα του 1911, ήταν ο μέσος όρος ζωής δεν υπερέβαινε τα 65 έτη, το όριο συνταξιοδότησης των δικαστικών λειτουργών ανερχόταν στα 75 έτη, καθιστώντας τους ουσιαστικά ισόβιους. Αλλά και στο Σύνταγμα του 1952 η σχετική αναφορά οριζόταν στα 70 χρόνια. Σήμερα, στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, το ηλικιακό όριο για τους ανώτατους Δικαστές είναι μεταξύ 70-77 ετών, ενώ στην Αμερική είναι πραγματικά ισόβιοι».

β) Επίσης, το όριο αποχώρησης των Δικαστών, **διαχρονικά σε όλα τα Συντάγματα ήταν σταθερά υψηλότερο από όλους στο Δημόσιο Τομέα** (με εξαίρεση τους Καθηγητές των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, για τους οποίους, ως δημόσιους λειτουργούς, προβλέπεται το ίδιο όριο με τους Ανώτατους Δικαστές, μέχρι την έκδοση σχετικού νόμου, άρθρ. 16§6 Συντ.). Ακόμη και μετά τη μείωση της ηλικίας συνταξιοδότησης, **με το Σύνταγμα του 1975, διατηρήθηκε το υψηλότερο όριο συνταξιοδότησης των Δικαστών** σε σχέση με τα τότε ισχύοντα γενικά όρια συνταξιοδότησης.

Η διατάραξη της εναρμόνισης μεταξύ της θέσπισης της αρχής της ισοβιότητας στην παρ. 1 του άρθ. 88 Συντ. και της εξειδίκευσης αυτής στην παρ. 5 του ίδιου άρθρου, η οποία (διατάραξη), όπως προαναφέρθηκε προκλήθηκε με το Σύνταγμα του 1975, έχει γίνει πολύ πιο έντονη σήμερα, διότι μετά την πάροδο σαράντα δύο (42) χρόνων από το Σύνταγμα του 1975, το προσδόκιμο ζωής είναι κατά πολύ ανώτερο από τα όρια τα οριζόμενα στο άρθ. 88 παρ. 5 Συντ. Κατέστη δε ακόμη **εντονότερη** (και αυτό ήταν και η αφορμή για να τεθεί το ζήτημα από τους Δικαστές και να αναζητηθεί **άμεση λύση**) από το γεγονός ότι, με πρόσφατες νομοθετικές ρυθμίσεις (Ν. 4369/2016, άρθ. 41 παρ. 2 και άρθ. 59 παρ. 2 και Ν. 4336/2015 άρθ. 1 παρ. 1β) αυξήθηκε η ηλικία συνταξιοδότησης όλων των εργαζομένων στο Δημόσιο, στα ΝΠΔΔ, ΟΤΑ, Τράπεζες κ.λπ από το 65^ο στο 67^ο έτος. Έτσι, πέραν του ότι η ηλικία συνταξιοδότησης των Δικαστών (67^ο και 65^ο αντίστοιχα) είναι πολύ κατώτερη από το προσδόκιμο ζωής και για τον λόγο αυτόν, όπως προαναφέρθηκε, η παρ. 5 του άρθ. 88 Συντ. βρίσκεται σε μεγάλη διάσταση με την θεσπιζόμενη στην παρ. 1 του ίδιου άρθρου θεμελιώδη αρχή της ισοβιότητας, όπως διαχρονικά την ήθελε να εφαρμόζεται ο Συνταγματικός νομοθέτης, επί πλέον **εξαλείφθηκε η**

προς τα άνω διαφοροποίηση, την οποία είχαν οι Δικαστές, σύμφωνα με την **διαχρονικά σε όλα τα Ελληνικά Συντάγματα εκπεφρασμένη βούληση** του Συνταγματικού νομοθέτη. Εξέλιπε, δηλαδή, εν τοις πράγμασι **η σταθερή και βασική συνιστώσα της εκάστοτε συνταγματικής ρύθμισης** που ήταν η προς τα άνω διαφοροποίηση της ηλικίας συνταξιοδότησης των Δικαστών, αφού οι μεν Δικαστές μέχρι τον βαθμό του Εφέτη, που είχαν την ίδια ηλικία συνταξιοδότησης με όλους τους λοιπούς εργαζόμενους του Δημόσιου τομέα, τώρα πλέον είναι **οι μόνοι** που αποχωρούν στο 65^ο έτος, οι δε ανώτατοι Δικαστές, οι οποίοι **πάντοτε και με βάση τη σταθερή συνταγματική ρύθμιση όλων των Ελληνικών Συνταγμάτων**, είχαν την προς τα άνω διαφοροποίηση, τώρα πλέον **εξισώνονται** με όλους τους Δημοσίους Υπαλλήλους. Η κατάληξη αυτή επιφέρει καταφανώς σοβαρό πλήγμα και **στο κύρος των Δικαστών**, το οποίο (κύρος) βρίσκεται **σε προφανή συνάρτηση με την διαφύλαξη της ανεξαρτησίας τους**, την οποία, επίσης, θεσπίζει **ως θεμελιώδη αρχή ο συνταγματικός νομοθέτης**, στο άρθ. 87§1 Συντ. Και τούτο διότι, σύμφωνα με τον κοινό νομοθέτη, όλοι οι Δημόσιοι υπάλληλοι και ειδικώς οι Δικαστικοί Υπάλληλοι, ο οποίοι απασχολούνται στον ίδιο τομέα απασχόλησης με τους Δικαστές, διαθέτουν τις ικανότητες (σωματικές και πνευματικές) μέχρι τη συμπλήρωση του 67^{ου} έτους. Αντίθετα, οι μεν Δικαστές, μέχρι τον βαθμό του Εφέτη είναι «ανίκανοι προς εργασία» δύο χρόνια ενωρίτερα από τους υπαλλήλους (δηλ. στο 65^ο έτος), οι δε ανώτατοι Δικαστές, εξισώνονται με τους υπαλλήλους (ακόμη και της Μέσης Εκπαίδευσης ή της Στοιχειώδους Εκπαίδευσης) με περαιτέρω αρνητική συνέπεια να μην αξιοποιείται η αποκτηθείσα εμπειρία τους στον ανώτατο βαθμό, κάτι που αποτελεί στόχο του συνταγματικού νομοθέτη και αιτιολογεί την διαχρονικά συνταγματική πρόβλεψη για την προς τα άνω διαφοροποίηση της ηλικίας συνταξιοδότησής τους.

Ο άλλος στόχος, δηλαδή η υπηρεσιακή εξέλιξη των νεώτερων Δικαστικών Λειτουργών θα εξασφαλισθεί με την αύξηση των οργανικών θέσεων (Προέδρων Εφετών, Εφετών, Εισαγγελέων και Αντεισαγγελέων Εφετών), αύξηση η οποία, εξάλλου, είναι **αναγκαία**, προς αντιμετώπιση του αυξανόμενου φόρτου εργασίας και για την οποία (αύξηση θέσεων) έχουν ήδη συμφωνήσει οι αρμόδιοι Κυβερνητικοί παράγοντες.

Έγκριτοι Καθηγητές του Δημοσίου Δικαίου έχουν τοποθετηθεί θετικά, σε σχέση με το υπό κρίση ζήτημα και μάλιστα σε χρόνο

ανύποπτο, δηλαδή πολύ πριν από την σύγκληση της Ολομέλειας. (Αντ. Παντελής, Καθηγητής Νομικής Σχολής Αθηνών, Η συνταξιοδότηση των Δικαστών, Καθημερινή, 8-8-2015 **«ερμηνευτικές λύσεις περιορισμένης εμβέλειας, με βάση νόμο, δεν αποκλείεται, μέχρι να ψηφισθεί το Σύνταγμα»**, Σπύρος Φλογαΐτης, Καθηγητής Νομικής Σχολής Αθηνών, Το όριο ηλικίας αποχώρησης είναι ζήτημα ειδικά των Ανώτατων Δικαστών; 12-12-2016, προδημοσίευση Εφημερίδας Διοικητικού Δικαίου, «και εάν συμφωνήσουμε, όπως νομίζω είναι προφανές ότι πρέπει, ότι **το υπάρχον όριο ηλικίας είναι εξωπραγματικό για την εποχή μας** και τα κοινωνικά και πολιτικά διακυβεύματά της, τότε πρέπει να βρούμε τη λύση και να προχωρήσουμε σε μια **αφανή συνταγματική αναθεώρηση** - βλ. Α. Παντελή, Εγχειρίδιο Συνταγματικού Δικαίου, εκδ. Λιβάνη αρ. 416 - η οποία **ειδικά για τους ανώτατους δικαστές είναι νομικώς αναγκαία** και που μπορεί εύκολα να έλθει **από την πρόκληση παραγωγής κανόνων Ευρωπαϊκού Δικαίου**».

Πρέπει, επίσης, να σημειωθεί, εν παρενθέσει ότι, όσον αφορά τους Καθηγητές των ΑΕΙ, μολονότι το Σύνταγμα προβλέπει ως όριο αποχώρησης το 67^ο έτος της ηλικίας τους, ο κοινός νομοθέτης έχει παγίως προβλέψει τη δυνατότητα των συνταξιούχων Καθηγητών να συνεχίσουν να παρέχουν διδακτικό και ερευνητικό έργο στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (Ν. 4009/2011 άρθ. 16 παρ. 8, Ν. 4386/2016 άρθ. 69). Αντιστοίχως προβλέπεται στην κοινή νομοθεσία η δυνατότητα υπό όρους ανάκλησης στην υπηρεσία, μετά τη συνταξιοδότησή τους, συνταξιούχων διπλωματικών ή στρατιωτικών υπαλλήλων. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, η Πολιτεία θέσπισε τις σχετικές ρυθμίσεις, αντιλαμβανόμενη την ανάγκη αξιοποίησης της εμπειρίας των εν λόγω προσώπων, ιδίως μάλιστα σε συνθήκες δημοσιονομικής κρίσης, εξαιτίας της οποίας έχει περιορίσει δραστικά την δυνατότητα νέων διορισμών. Οι προαναφερθείσες κατηγορίες δημοσίων λειτουργών ή υπαλλήλων (Καθηγητές ΑΕΙ, διπλωματικοί και στρατιωτικοί υπάλληλοι) δύνανται να συνεχίσουν να ασκούν το λειτούργημά τους ή να επανέλθουν στην υπηρεσία ακόμα και μετά τη συμπλήρωση του προβλεπόμενου ορίου ηλικίας αποχώρησης, **και χωρίς όριο προς τα πάνω, δηλαδή ακόμη και ισοβίως**.

γ) Θεμελιώδης αρχή της δικαστικής ανεξαρτησίας και ηλικία αποχώρησης

Είναι σαφές ότι η κύρια ratio της συνταγματικής κατοχύρωσης της ηλικίας αποχώρησης της 88§5 είναι προκειμένου να αποτελέσει εγγύηση υπέρ των ιδίων των Δικαστικών Λειτουργών. Ο κοινός νομοθέτης εμποδίζεται να χρησιμοποιεί τη **μεθόδευση της μείωσης της ηλικίας** για να απαλλαγεί από ανεπιθύμητους Δικαστές, όπως συνέβη σε ανώμαλες περιόδους του παρελθόντος. Σημειωτέον ότι τέτοια περίπτωση (**μείωση της ηλικίας** συνταξιοδότησης) έκριναν ως αντισυνταγματική οι υπ' αριθμ. ολομ. 44/1946 και ολομ. 370/1946 αποφάσεις του ΣΤΕ. Εξάλλου, δεν τίθεται θέμα αυθαίρετης αύξησης του ορίου ηλικίας από την Κυβέρνηση, για να παραμείνουν «οι αρεστοί», αλλά αντίθετα **το ζήτημα τίθεται από τους ίδιους τους Δικαστές, ως γενικό αίτημα**, ώστε να αρθεί η εις βάρος τους δημιουργηθείσα κατάσταση, λαμβανομένης υπόψη της κοινωνικής πραγματικότητας και των εξελίξεων.

Πρέπει να επισημανθεί ότι μία άλλη «γκρίζα» πλευρά, που συνδέεται με την ιστορία της διάταξης της παρ. 5 του άρθ. 88 Συντ. είναι και το ότι, όπως αποτελεί «κοινό μυστικό», παρότι δεν θα ήταν δυνατόν να αναγραφεί στα πρακτικά της Βουλής ή στην αιτιολογική έκθεση, ο κρυφός στόχος του συνταγματικού νομοθέτη του 1975, για τη **μείωση** της ηλικίας συνταξιοδότησης (από το 70° στο 67°) ήταν η συντομότερη συνταξιοδότηση ορισμένων Ανωτάτων, που είχαν συνεργασθεί με τη Δικτατορία.

Οι σκοποί δημοσίου ή κοινωνικού συμφέροντος, τους οποίους εξυπηρετεί η θέσπιση ορίου ηλικίας αποχώρησης των Δικαστικών Λειτουργών είναι αναμφίβολα η διαφύλαξη των θεμελιωδών αρχών α) της δικαστικής ανεξαρτησίας, δια της παρεμπόδισης της εκάστοτε Κυβέρνησης από το να απολύει τους Δικαστικούς Λειτουργούς ενωρίτερα από την οριζόμενη ηλικία και β) της ισοβιότητας, κατά την ουσιαστική της έννοια, δια της αξιοποίησης της αποκτηθείσας εμπειρίας και των γνώσεων, δια του καθορισμού ορίου ηλικίας, το οποίο να πλησιάζει στον μέσο όρο ζωής. Και οι δύο αυτές αρχές υλοποιούνται διαχρονικά στα Ελληνικά Συντάγματα, με την εφαρμογή της προαναφερθείσας **σταθερής και διαρκούς συνιστώσας** της πρόβλεψης μεγαλύτερου ορίου ηλικίας για τους Δικαστές, σε σχέση με το γενικό όριο ηλικίας συνταξιοδότησης.

Το συγκεκριμένο μέτρο, εν τούτοις, το οποίο θέσπισε ο συντακτικός νομοθέτης του 1975, δηλαδή ο καθορισμός του ορίου ηλικίας αποχώρησης στο 67° έτος για τους Ανώτατους Δικαστές και στο 65° έτος για τους υπολοίπους, έχει οπωσδήποτε καταστεί

επιγενομένως **απολύτως απρόσφορο και μη αναγκαίο** για την εξυπηρέτηση των ως άνω σκοπών, τόσο εξ αιτίας της μεγάλης διάστασης μεταξύ του προσδόκιμου ζωής και της οριζόμενης στο άρθ. 88 παρ. 5 Συντ. ηλικίας συνταξιοδότησης των Δικαστών, όσο και εξ αιτίας της διαμορφωθείσας κοινωνικής πραγματικότητας και των νομοθετικών εξελίξεων, στην εσωτερική έννομη τάξη. Δεν πρέπει να αγνοείται επίσης και το **Ευρωπαϊκό κερτημένο**. Συγκεκριμένα, σε όλες σχεδόν τις Ευρωπαϊκές Χώρες, η ηλικία συνταξιοδότησης των Δικαστών είναι το 70^ο έτος και μάλιστα σε ορισμένες με δυνατότητα παράτασης μέχρι το 72^ο, με αίτηση του ενδιαφερομένου. Αυτό ισχύει σε Αγγλία, Βέλγιο, Ολλανδία, Ιταλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Πολωνία, Σλοβενία, Τσεχία, Ιρλανδία – Κύπρος οι ανώτατοι 68^ο έτος, Γερμανία οι δικαστές του Ομοσπονδιακού Ανώτατου Ακυρωτικού το 68^ο έτος, Γαλλία 67^ο έτος, ο Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου και ο Γενικός Εισαγγελέας 70^ο έτος.

Υπό τα δεδομένα αυτά, η προσφορότητα και αναγκαιότητα της ρύθμισης του άρθ. 88 παρ. 5 Συντ. έχει πλέον εκλείψει, με αποτέλεσμα να **τίθεται εν αμφιβόλω η τήρηση** των ως άνω θεμελιωδών αρχών του Συντάγματος (δικαστική ανεξαρτησία και ισοβιότητα).

Η Νομολογία του ΣτΕ

Η Νομολογία του ΣτΕ, επί του ζητήματος, που μας απασχολεί, είναι ελαχίστη και πολύ παλαιά.

1) Το ΣτΕ δεν έχει νομολογήσει, **ούτε με την υπ' αριθ. ΟΛ 4581/1983 ΣτΕ όπως εσφαλμένα ισχυρίζονται ορισμένοι**, ούτε με οποιαδήποτε άλλη απόφασή του, ότι ο καθορισμός από το Σύνταγμα του ορίου υποχρεωτικής αποχώρησης των δικαστών δεν θίγει την αρχή της ισότητας.

Η Ολ. 4581/1983 **δεν** επιλήφθηκε του ζητήματος της **ηλικίας αποχώρησης** των δικαστικών λειτουργών (εδ. α' παρ. 5 αριθ. 88 Συντ.), αλλά ασχολήθηκε με το ζήτημα **της ημέρας αποχώρησης** (30 Ιουνίου) και έκρινε **μόνον ως προς το ζήτημα αυτό**, δηλαδή μόνο ως προς το εδ. β' της ίδιας ως άνω διάταξης, με την αιτιολογία, κατά λέξη, ότι «ο τοιούτος καθορισμός **της ημέρας αποχώρησης** (30 Ιουνίου), δικαιολογούμενος εκ του γεγονότος ότι κατά την ημερομηνία ταύτην λήγει το δικαστικόν έτος και ούτω δεν

επέρχονται ανωμαλίες εις την λειτουργίαν των δικαστηρίων, κατ' ουδέν θίγει την συνταγματικήν αρχήν της ισότητος, ως γενικός και αντικειμενικός κανών έχων εφαρμογήν επί πάντων των δικαστικών λειτουργιών». Αντιθέτως, ουδεμία κρίση διέλαβε -διότι παρόμοιο ζήτημα δεν είχε τεθεί από τον αιτούντα- περί του εάν **το όριο ηλικίας αποχώρησης** θίγει ή μη την αρχή της ισότητας.

2) Με τις υπ' αριθμ. Ολ. 44/1946 και 370/1946 ΣΤΕ, ακυρώθηκαν τα Β. Δ/γματα, τα κυρωθέντα με αναγκ. Νόμο το πρώτο και με συντακτική πράξη το δεύτερο, με τα οποία μειώθηκε το όριο ηλικίας των Δικαστών του Αρείου Πάγου, με την αιτιολογία ότι μόνον εφάπαξ ηδύνατο να εκδοθεί ο εκτελεστικός του Συντάγματος νόμος, με τον οποίον, κατά το Σύνταγμα του 1911, καθορίζετο το όριο ηλικίας των Δικαστών.

Στην σημερινή περίπτωση, όμως, πρόκειται για εντελώς διαφορετικό θέμα. Δεν τίθεται θέμα αυθαιρέτου ρυθμίσεως, εκ μέρους της Κυβέρνησης ή της Διοίκησης για να ευνοηθούν «οι αρεστοί», αλλά, αντίθετα, **το ζήτημα τίθεται από τους ίδιους τους Δικαστές, με γενικό αίτημα**».

Μετά από συζήτηση και ανταλλαγή απόψεων, το ερώτημα που διαμορφώθηκε και τέθηκε προς ψήφιση ήταν το προαναφερθέν στην αρχή της ανακοίνωσης